

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **P.M.**
bytem P.22, K.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j. 151220/2015/KUSK-DOP/KLU, sp. zn. 151220/2015/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 6. 2015, č. j. PRSTR-552/2015-OD-KT, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné zejména z následujících důvodů:

3. Žalobce tvrdí, že ze správních rozhodnutí není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že je použitý rychloměr automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, když neuvedl žádné znaky, kterými se takovýto technický prostředek vyznačuje, a neprovedl ani srovnání s těmito znaky. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 – 86, ve kterém byla dovozena povinnost správních orgánů objasňovat obsah a význam užitých neurčitých právních pojmů. Dále správní orgán ani neuvedl, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, aby bylo možné přezkoumat, zda jde o automatický technický prostředek měření rychlosti.
4. Podle žalobce byl nezákonně uznán vinným ze spáchání neexistujícího správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V době rozhodování správního orgánu I. stupně uvedený „správní delikt provozovatele vozidla“ sice existoval, ale existovat přestal novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“). Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky pak není relevantní posuzovat, jestli mohl být žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, ale podstatné je, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Žalobce zastává názor, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. V této souvislosti se dovolává rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 1. 11. 2017, č. j. 59 A 53/2017 – 35, který se zabýval posuzováním odpovědnosti za spáchání deliktu s ohledem na změnu právní úpravy od doby, kdy ke spáchání deliktu došlo.
5. V dalším žalobním bodě se žalobce domáhá uplatnění právní úpravy, která byla podle jeho názoru účinná v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 a která vyžadovala pro naplnění skutkové podstaty přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele motorového vozidla i zavinění. Podle žalobce je nutné aplikovat právní úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, jelikož jde o právní úpravu výhodnější pro žalobce (obviněného z přestupku, dříve správního deliktu). V této souvislosti žalobce namítl jinou účinnost zákona č. 183/2017 Sb., a to až od 13. 7. 2017, nikoli již od 1. 7. 2017, jak je uvedeno v čl. CCLVII tohoto zákona. Podle žalobce nemohl tento zákon nabýt účinnosti dříve než 15. dnem od vyhlášení ve Sbírce zákonů z důvodu, že zákonodárce nikde neodůvodnil existenci naléhavého obecného zájmu, který je podmínkou pro stanovení dřívějšího počátku účinnosti.
6. Dále žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci. Správní orgán zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a ustanovení příslušné vyhlášky o nákladech řízení, přičemž nově formulované ustanovení § 125f odst. 3 stanoví, že „[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění“; jde tak o zcela irrelevantní odkaz. Dále žalobce uvedl, že před vydáním pravomocného rozhodnutí nabyt dne 1. 7. 2017 účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), jehož § 2 odst. 6 stanovuje, že pachatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Za den, kdy bylo o přestupku rozhodnuto, považuje žalobce den, ke kterému rozhodnutí nabylo právní moci. Opačný

výklad by znamenal, že správní orgán smí ukládat i takové druhy trestů, které není možné uložit ke dni právní moci rozhodnutí, bylo-li možné je uložit dříve v průběhu řízení. Takový výklad by byl podle žalobce zjevně absurdní, v přímém rozporu s koncepcí trestního práva i správního trestání. Žalobce dále uvádí, že není schopen přezkoumat, zda dle ke dni právní moci účinného právního předpisu vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu, ve výroku totiž absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno, resp. podle kterého byla uložena pokuta. Správní orgán neuvedl, podle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval, a nelze tak seznat, zda uložená sankce ve výši 1 500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu a zda bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit pokutu jako druh trestu. Žalobce pak pokračuje v citaci ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého „[z]a *správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.* Podle žalobce jde o blanketní stanovení výše sankce, které není přípustné. V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována i právní norma, na kterou blanketní norma odkazuje.

7. V dalším žalobním bodu žalobce namítá, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, který umožňuje rozhodnout o mimořádném snížení sankce, a zároveň odkázal na ustanovení § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Žalobce zastává názor, že byly dány důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty. Podle žalobce totiž nebyly ve věci zjištěny žádné přitěžující okolnosti, charakter sankce správní orgán volil ryze jako preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěřuje. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Tyto úvahy podle žalobce silně nasvědčují tomu, že byly naplněny podmínky § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy že bylo možné uložit pokutu v nižší částce, než jaká je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže lze vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout.
8. Dále žalobce v žalobě namítá, že nebylo řádně stanoveno místo přestupku a nedošlo tak k vyloučení opětovného možného rozhodnutí o stejném skutku. Podle výroku řidič, který řídil vozidlo žalobce, překročil nejvyšší povolenou rychlost „v katastru obce Nelahozeves – Podhořany silnice Velvarská č. II/616 směr Uhry“. Z takto formulovaného místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Podle žalobce přitom nebyla překračována rychlost po celou dobu jízdy silnicí Velvarská č. II/616 v katastru obce Nelahozeves – Podhořany. Silnice Velvarská č. II/616 je dlouhá, prochází různými oblastmi, a to i takovými, ve kterých zcela absentuje zástavba, neboť prochází celou obcí, až za její hranici. Není-li postaveno najisto, ve kterém z úseků ulice bylo měření prováděno, není možné učinit závěr o spáchání přestupku. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, a ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 28, které se shodně věnovaly vymezení místa spáchání přestupku.
9. Podle žalobce nebyla prokázána ani nejvyšší povolená rychlost, když správní orgán

neuvedl, jak dospěl k závěru, že v místě, kde byl žalobce měřen (*pozn. soudu: v žalobě se opakovaně udává, že byl měřen žalobce a že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, ale ze spisu je zřejmé, že řidič, který se skutku naplňujícím znaky přestupku dopustil, není znám*), je dovoleno jet rychlostí 50 km/h. Nejvyšší dovolená rychlost může vyplývat buď z dopravní značky (B20a), nebo z právního předpisu (v případě jízdy obcí). Správní orgán podle žalobce konstatoval, že řidič jel v „katastru obce Nelahozeves – Podhořany“, přičemž katastrální území je vždy širší než území obce ve smyslu zákona o silničním provozu. Správní orgán dle žalobce nekonstatoval, že by byl řidič měřen v obci, z výroku rozhodnutí se nepodává, že by k posuzovanému jednání řidiče mělo dojít v obci, nelze tak z ničeho činit závěr, že nejvyšší dovolená rychlost byla v měřeném úseku 50 km/h.

10. Dále se měl žalovaný dopustit dle žalobce pochybení, když neuvedl ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, když uvedl pouze porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ale již neuvedl konkrétní porušenou právní normu. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovuje provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Právní norma § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je tak blanketní normou. V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Ohledně tohoto tvrzení se žalobce dovolává závěrů přijatých v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, Krajského soudu v Ústí nad Labem (pobočka v Liberci) ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33, a také Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 213/2016 – 41.
11. Podle žalobce již došlo k prekluzi spáchaného deliktu z důvodu, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 25. 5. 2015, žalovaný pak rozhodl dne 20. 11. 2017 (*pozn. soudu: správně je datum 8. 11. 2017*), tj. déle než dva roky ode dne rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S ohledem na to, že zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, došlo podle žalobce ke zrušení ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, kterým byly stanoveny prekluzivní doby. Žalobce se dovolává stanovení promlčení doby přestupku na základě ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, z nichž má vyplývat, že je přestupek promlčen po jednom roce ode dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Důvodem, pro který je podle žalobce nutné tuto právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat, je její výhodnost pro žalobce.
12. Dalším důvodem, pro který shledává žalobce prvostupňové rozhodnutí nezákonným, je absence popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí. Z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, v čem má protiprávní jednání spočívat. K tomu, aby bylo jednání řidiče přičitatelné provozovateli, je nutné, aby vykazovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. V takovém případě musí být konstatována skutková podstata, jejíž znaky jednání, které je žalobci přičítáno, naplňuje. Podle žalobce tak prvostupňové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti. Tyto závěry dovozuje z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015 – 33.
13. Žalobce se dále domnívá, že je výrok rozhodnutí zmatečný, když správní orgán

konstatoval, že vozidlu byla naměřena rychlost 65 km/h, a tedy byla nejvyšší dovolená rychlost překročena o 12 km/h. Byla-li však nejvyšší povolenou rychlostí rychlost 50 km/h, pak výše uvedený součet rychlostí není matematicky správně a rozhodnutí je zmatečné.

14. V předposledním žalobním bodu žalobce namítá, že úsek měření rychlosti motorových vozidel nebyl označen dopravní značkou. Žalobce má za to, že měl být upozorněn, že v předmětném úseku komunikace dochází k úsekovému měření vozidel, byť připouští, že platný právní řád úsekové měření nezná. Dále uvádí, že na počátku obce není dopravní značka ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automatický záznam všech vozidel vyjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Jsou pořizovány obrazové záznamy vozidel zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by ten den z obce vyjížděla. Obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Žalobce předem odmítá argumentaci ohledně užití prostředků zajišťujících bezpečnost dopravního provozu a důkaz fotografiemi považuje za rozporný s právem a jako takový nepřipustný.
15. V posledním žalobním bodu žalobce namítá neústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, přičemž se ztotožnil zejména s usnesením Senátu, ve kterém byl vyjádřen názor zpochybňující ústavní konformnost tohoto ustanovení.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, se řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Dále uvedl, že žalobce nepředložil žádné důkazy, kterými by v souladu s ustanovením § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu prokázal, že za přestupek/správní delikt neodpovídá. Žalobce po celou dobu správního řízení ničeho netvrdil, vyjma vyjádření ze dne 8. 6. 2015, v němž uvedl osobu řidiče, ale až poté, co byl správním orgánem bezvýsledně k označení řidiče vyzván. V případě, že žalobce zůstával nečinný, musí nést následky svého vědomého jednání. Podle žalovaného žalobce neunesl důkazní břemeno, a to až do konce koncentrace řízení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, podle kterého *se nemohou soudy zabývat novými důkazy, které nebyly z důvodu pasivity žalobce předloženy již ve správním řízení.*
17. K námitce vztahující se k prokázání měření automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy odkázal žalovaný na ověřovací list radarového rychloměru č. 8012-OL-70180 (Velvanská) ze dne 25. 7. 2014, vyhotoveného autorizovaným metrologickým střediskem, kdy tento list osvědčuje, že rychloměr bylo možno užívat k měření rychlosti, a tato listina je součástí správního spisu. Žalobní bod tak považuje za nedůvodný.
18. K námitce neexistence správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu odkázal žalovaný znovu na znění ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu dokončí podle dosavadních právních předpisů. Na základě tohoto ustanovení tak bylo řádně aplikováno a ve výroku obsaženo ustanovení § 125f odst. 1

zákona o silničním provozu.

19. Žalovaný považuje za nedůvodnou i námitku týkající se nevypořádání se se zaviněním žalobce. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu (v aktuálním znění) je odpovědnost fyzické osoby za přestupek objektivní a podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění. Podle žalovaného je nesporné, že správní delikt provozovatele vozidla podle staré právní úpravy i podle nové právní úpravy nevyžadoval zavinění ani v jednom z případů.
20. Totožná právní úprava platila a platí podle žalovaného i v případě vyměření sankce za správní delikt/přestupek provozovatele vozidla. Žalovaný tak nepovažuje za důvodnou námitku týkající se neuvedení ustanovení o výměře sankce do výroku rozhodnutí. Zároveň žalovaný uvedl, že vymezení sankce shledal dostatečně určitým.
21. K námitce nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení sankce žalovaný uvedl, že smyslem ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je zmírnění správního trestu u mírně závažných jednání, kde je stanovena dolní hranice výměry pokuty. Ustanovení o mimořádném snížení výměry pokuty je proto z povahy věci aplikovatelné pouze u těch přestupků, u nichž je zákonem stanovena dolní hranice sazby, což není případ žalobce.
22. V souvislosti s nedostatečným stanovením místa přestupku a nevyločení možného opětovného rozhodnutí žalovaný znovu odkázal na ověřovací list radarového rychloměru č. 8012-OL-70180, který jednak osvědčuje možnost užívat daný rychloměr k měření rychlosti a současně tato listina obsahovala i polohu předmětného automatického technického prostředku. Žalovaný odkázal i na fotodokumentaci pořízenou automatickým technickým prostředkem. Na základě těchto důkazů je spolehlivě uvedeno místo i čas, kde k protiprávnímu jednání došlo. Žalovaný zdůraznil, že automatický technický prostředek je umístěn v obci, kde je povolena v souladu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu rychlost jízdy nejvýše 50 km/h.
23. Podle žalovaného byla i řádně prokázána nejvyšší dovolená rychlost, což opět vyplývá z ověřovacího listu radarového rychloměru, neboť tento obsahuje informaci, že je automatický technický prostředek umístěn v obci, kde je povolena v souladu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu rychlost jízdy nejvýše 50 km/h.
24. Žalovaný považuje za nedůvodnou i námitku žalobce, ve které upozorňuje na absenci ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, přičemž považuje za nedostatečné uvedení pouze ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalovaný uvedl, že společně s tímto ustanovením obsahoval výrok rozhodnutí i odkaz na ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, čímž je splněna podmínka dostatečné konkrétnosti výroku rozhodnutí.
25. Podle žalovaného se žalobce taktéž nemůže úspěšně domáhat konstatování prekluze správního deliktu, protože musí být aplikováno ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve kterém je stanoveno, že odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle ustanovení § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu pak odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Na odpovědnost za jednání se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní

delikt podle ustanovení § 125f.

26. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou zmatečnosti rozhodnutí, ke které mělo dojít na základě nepřesně stanovených údajů o naměřené rychlosti (65 km/h), hodnotě překračované rychlosti (o 12 km/h) a nejvyšší povolené rychlosti (50 km/h). Žalovaný přesně citoval výrok napadeného rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, že za údajem o hodnotě překračované rychlosti (12 km/h) je uvedeno, že jde o údaj po odečtu tolerance měřícího zařízení -3 km/h. Podle žalovaného tak je výrok rozhodnutí dostatečně určitý a není pochyb o konkrétní výši překročení nejvyšší povolené rychlosti.
27. Žalovaný dále považuje za souladné se zákony použití důkazů fotodokumentací pořízenou automatizovaným technickým prostředkem.
28. Žalovaný v souvislosti s namítanou protiústavností ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu uvedl, že žalobce mohl a měl jako provozovatel vozidla uvést, kdo byl řidičem vozidla, tím by se zbavil odpovědnosti, a pokud tak vědomě neučinil, musí nést následky svého konání. Ani případné zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nemá vliv na projednávaný případ, neboť sankce byla v uvedeném případě ukládána i podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

29. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 10. 12. 2014, ve kterém bylo konstatováno, že „[d]ne 20. 11. 2014 v 12:57:55 hodin v obci Nelahozeves, Podhořany, ulice Velvarská, silnice II/616 směr UHY byla, automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, naměřena motorovému vozidlu RZ X, které řídil(a) nezjištěný(á) řidič(ka), rychlost jízdy 65 km/hod, přičemž v daném místě je povolena maximální rychlost 50 km/hod.“
30. Dne 24. 1. 2015 byla žalobci doručena výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu překročení rychlosti v obci neznámým řidičem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a spáchání přestupku podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
31. Dne 23. 4. 2015 byla žalobci doručena výzva provozovateli motorového vozidla ke sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla, který řídil uvedené vozidlo dne 20. 11. 2014 v 12:57:55 hodin. Žalobci byla stanovena lhůta pro sdělení údajů 10 dnů od doručení výzvy.
32. Dne 30. 4. 2015 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
33. Dne 13. 5. 2015 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti

řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 1500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

34. Dne 21. 5. 2015 obdržel správní orgán I. stupně odpor žalobce, ve kterém zároveň žádal o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného podání námítky podjatosti. Součástí odporu byla i plná moc udělená žalobcem zmocněnci společnosti F.C.
35. Dne 1. 6. 2015 doručil správní orgán I. stupně zmocněnci žalobce oznámení o pokračování řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ve kterém bylo mimo jiné uvedeno, že spáchání skutku, který vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, je ve spisovém materiálu dokládáno fotodokumentací překročení nejvyšší povolené rychlosti automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0013 (Velvorská), kde je fotograficky zadokumentována naměřená rychlost jízdy vozidla registrační značky X v hodnotě 65 km/h, tj. při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla nejnižší skutečná naměřená rychlost jízdy tohoto vozidla 62 km/h.
36. Dne 10. 6. 2015 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření zmocněnce žalobce, ve kterém uváděl, že dne 20. 11. 2014 měl zapůjčené vozidlo k užívání pan P.K. Dále vyjádřil požadavek na konání ústního jednání, kam by byl pan K. předvolán jako svědek a sdělil by správnímu orgánu, jaké byly jeho pohnutky k tak rychlé jízdě.
37. Dne 24. 6. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 20. 11. 2014 v 12:57:55 hod. při užívání výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
38. Dne 13. 7. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání učiněné zmocněncem žalobce, ve kterém žádal o stanovení přiměřené lhůty pro doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně stanovil lhůtu pro doplnění odvolání na 10 dnů ode dne doručení usnesení o stanovení lhůty. Žalobce dne 15. 7. 2018 doplnil odvolání pouze o podpis, bez uvedení odvolacích námitek.
39. Dne 8. 11. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, který zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

40. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
41. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy

soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

42. Ještě než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že žalobce v žalobě napadal rozhodnutí žalovaného, u kterého uvedl, že bylo vydáno dne 20. 11. 2017, když správně mělo být dne 8. 11. 2017. Jelikož však žalobce následně řádně precizoval číslo jednací napadeného rozhodnutí a identifikoval prvostupňové rozhodnutí, nemá soud pochyb, jaké rozhodnutí měl žalobce při podání žaloby na mysli. Zároveň ale soud uvádí, že ve většině žalobních bodů žalobce namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikoval, jestli se uvedené chyby dopustil pouze správní orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobce nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, sb. NSS č. 1456/2008).
43. Soud také nepřehlédl, že žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení jedinou věcnou odvolací námitku, se kterou by se mohl žalovaný vypořádat. Za takové situace bylo povinností žalovaného přezkoumat v zásadě toliko soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Soudu si je však vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62, ve kterém Nejvyšší správní soud nevyloučil možnost žalobce uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71) přihlídnout k tomu, co žalobce nadnesl v žalobě. Žalobce mohl většinu námitek, v tomto případně žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, neboť směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které žalobce ale ve správním řízení neuplatnil.

44. Soud v této úvodní části ještě upozorňuje na jistou zmatečnost žaloby. Žalobce totiž opakovaně cituje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, ovšem zjevně v různých časových verzích, a dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, protože odkazují na (dle žalobce) nerelevantní a nepřiléhavá ustanovení. Je tak nutné nejprve postavit najisto, jaké časové znění zákona o silničním provozu je rozhodné pro posuzování skutku, za který žalobce odpovídá, a dále určení procesního předpisu, podle kterého tak bylo rozhodnuto.
45. Soud předně poukazuje na to, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, nikoli ze spáchání přestupku. V takovém případě probíhalo správní řízení podle správního řádu a nikoli podle zákona o přestupcích. V tomto případě změnu procesního předpisu nepřineslo k 1. 7. 2017 ani nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, protože ten v ustanovení v § 112 odst. 4 stanoví, že *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“*. Žalobce se tak nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale pouze procesních ustanovení, které obsahoval správní řád.
46. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt pak platilo, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu (to znamenalo, že pro ně neexistoval právní předpis upravující podmínky odpovědnosti, jako tomu bylo a je v případě přestupků). Právní úprava jiných správních deliktů v jednotlivých jiných zákonech neobsahovala všechny potřebné hmotněprávní instituty (např.: předpoklady deliktní způsobilosti, okolnosti vylučující protiprávnost, důvody zániku odpovědnosti za správní delikt). Chybějící hmotněprávní instituty vyvolávaly v praxi vážné problémy při aplikaci jednotlivých skutkových podstat. Jedním z řešení tak bylo využití analogie zákona o přestupcích, popřípadě analogie trestního práva hmotného (srov. důvodovou zprávu k zákonu o odpovědnosti za přestupky, obecná část). Vzhledem k tomu, že pro správní delikty neexistovalo obecné ustanovení, které by upravovalo časovou působnost aplikovatelných zákonů a vzhledem k tomu, že i Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, k závěru že *„ústavní záruka vyjádřená v článku 40 odst. 6 in fine Listiny základních práv a svobod a spočívající v přípustnosti trestání podle nového práva, jestliže je taková úprava pro pachatele výhodnější, platí i v řízení o sankci za správní delikty,“* aplikuje zdejší soud analogicky ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, který v době spáchání správního deliktu (ke dni 20. 11. 2014), stanovoval, že *„odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.“* Toto ustanovení nedoznalo za dobu projednávání přestupkového jednání žádných změn. Zároveň dne 1. 7. 2017 vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, který ovšem obsahuje v ustanovení § 2 odst. 1 totožné pravidlo.
47. Ke dni spáchání správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb. Ustanovení § 125f, podle kterého se správní delikt žalobce posuzuje, pak znělo následovně:
- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
 - (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*

- a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
- (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
- (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
- a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
- (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
- a) *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b) *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
48. Z tohoto znění bude soud vycházet při vypořádání žalobních bodů. Z této verze vycházely zároveň i správní orgány, když vedly s žalobcem správní řízení, neboť jak bude uvedeno dále, nová právní úprava není pro žalobce příznivější.
49. Závěrem této úvodní části k vypořádání žalobních bodů soud ještě konstatuje, že žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobce pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova, aniž by byl žalobce schopen předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Odůvodnění správního rozhodnutí je podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem v případě, kdy žalobce zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný, když v rámci správního řízení žalobce žádné námitky neuplatnil.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

50. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobce měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Dále považoval žalobce provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli.

51. Žalobní bod není důvodný. Žalobce podal v rámci správního řízení pouze blanketní odvolání a nerozporoval užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byl již v rámci oznámení o podezření ze spáchání přestupku (resp. správního deliktu) seznámen s tím, že měření proběhlo prostřednictvím automatizovaného technického prostředku. V oznámení ze dne 10. 12. 2014 bylo přesně uvedeno, že „dne 20. 11. 2014 v 12:57:55 hodin v obci Nelahozeves, Podhořany, ulice Velvarská, silnice II/616 směr UHY byla, automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, naměřena motorovému vozidlu RZ X, které řídil(a) nezjištěný(á) řidič(ka), rychlost jízdy 65 km/hod, přičemž v daném místě je povolena maximální rychlost 50 km/hod. (...). Podezření ze spáchání přestupku vyplývá ze záznamu pořízeného z oblasti úsekového měření rychlosti Nelahozeves, Podhořany, ulice Velvarská, silnice II/616 směr UHY, Měření bylo provedeno zařízením SYDO Traffic Velocity.“ V prvostupňovém rozhodnutí pak bylo uvedeno, že „Správní orgán má spáchání skutku, který vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod. 4 zákona č. 361/2000 Sb., ve spisovém materiálu dokladováno oznámením věci Městskou policií Kralupy nad Vlt. pod č.j. MPR-5850/2014, fotodokumentací překročení nejvyšší dovolené rychlosti automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v.č. GEMVEL0005, kde je fotograficky zadokumentována naměřená rychlost (...).“ Není tak pravda, že správní orgán I. stupně neuvedl, jakým automatizovaným technickým prostředkem bylo měřeno a že není možné přezkoumat, zda jde o automat. Správní orgán I. stupně uvedl v prvostupňovém rozhodnutí přesný název automatizovaného technického prostředku, včetně výrobního čísla.
52. Ohledně námitky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. O tom, že rychloměr byl používán jako automatizovaný technický prostředek, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí odkazuje i na kopii ověřovacího listu radarového rychloměru č. 8012-OL-70180-14 ze dne 25. 7. 2014, ze kterého vyplývá, že šlo o radarový rychloměr výrobce GEMOS CZ, spol. s r. o., typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0013, metoda zkoušky proběhla podle předpisu ČMI č. 812-MP-C2015 „Metodický postup při ověřování úsekových rychloměrů“, přičemž provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti. Soud tak má za zcela prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
53. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci správního řízení nepochybnil, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když v podkladu pro vydání rozhodnutí, kterým oznámení o podezření ze spáchání přestupku/správního deliktu beze sporu je, bylo uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným

technickým prostředkem.

Neexistence správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

54. Žalobce zastává názor, že správní orgány pochybily, když ho uznaly vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli z případného spáchání přestupku provozovatele vozidla. K tomuto tvrzení uvedl, že zákon č. 183/2017 Sb. novelizoval zákon o silničním provozu tak, že správní delikt provozovatele vozidla byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Žalobce nepovažuje za relevantní posuzovat, jestli by naplňoval i skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla. Podle žalobce je podstatné, že v době rozhodování žalovaného již správní delikt provozovatele vozidla neexistoval a jednalo se tak o pozdější změnu zákona ve prospěch žalobce a žalovaný byl povinen prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť žalobce nemohl být za správní delikt provozovatele vozidla uznán vinným.
55. Žalobce se mýlí, když se domnívá, že nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Soud již výše citoval přechodné ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého platí, že řízení neskončená před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Vzhledem k tomu, že se tak žalobcův případ stále projednával podle správního řádu, avšak analogicky se uplatnilo ustanovení § 7 zákona o přestupcích, které stanovuje, že se odpovědnost za přestupek nebo jiný správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku nebo jiného správního deliktu, je zřejmé, že žalobce byl správně uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli z přestupku provozovatele vozidla, protože ke dni spáchání tohoto jiného správního deliktu, tedy k 20. 11. 2014, upravoval zákon o silničním provozu skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla.
56. Není důvodná ani námitka, podle které přijetím novely zákona č. 183/2017 Sb. došlo ke zrušení správního deliktu provozovatele vozidla. Zmiňovaná novela totiž přinesla pouze terminologické úpravy bez toho, aby zaniklo vymezení skutkové podstaty. Nešlo tudíž o změnu úpravy, která by byla pro žalobce příznivější. Nová právní úprava pouze sjednotila terminologii tak, že zanikl termín „správní delikt“ a byl nahrazen termínem „přestupek“, a dále v této skutkové podstatě došlo k zavedení legislativní zkratky „provozovatel vozidla“, která byla v minulosti rozepsána jako „právnícká nebo fyzická osoba“. Žalobní bod tak není důvodný. Žalovaný nepochybil, když ponechal ve výroku rozhodnutí uvedení termínu „správní delikt provozovatele vozidla“ a nikoli „přestupek provozovatele vozidla“.

Zavinění

57. Žalobce upozorňuje na to, že k odstranění zavinění ze skutkové podstaty podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu došlo až zákonem č. 183/2017 Sb., zároveň uvádí, že ačkoli je v tomto zákoně uvedeno, že nabytí účinnosti už 1. 7. 2017, nelze k této účinnosti s ohledem na § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“) přihlídnout, neboť v tomto ustanovení je uvedeno, že pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen dne 28. 6. 2017, a zároveň nebyl podle žalobce zákonodárcem nijak odůvodněn naléhavý obecný zájem, proto tak mohl uvedený zákon nabýt účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce se domáhá aplikace ustanovení § 127f v podobě účinné v době mezi 1. 7. 2017 až 13. 7. 2017, kdy toto ustanovení neobsahovalo výluky nutnosti existence

zavinění provozovatelem vozidla, a zároveň požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.

58. Soud znovu poukazuje na tu část rozsudku, ve které uvádí přesné znění zákona o silničním provozu, podle kterého se posuzuje správní delikt, jehož se měl žalobce dopustit. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že neobsahovalo explicitní vyluku zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní (aktuální znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.)
59. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb., došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku (dříve správního deliktu), neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[o]bsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či delikty, jimiž nebyl způsobem žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel vozidla svěří (culpa in eligendo). (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“*
60. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, pak Nejvyšší správní soud také uvedl, že *„[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“*
61. Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odst. 3 již přímo stanovuje, že ke spáchaní přestupku podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru

zavinění žalobce na spáchání uvedeného správního deliktu, když je ze zákonné úpravy zřejmé, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

62. Žalobce zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně, protože zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a příslušnou vyhlášku, avšak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, podle kterého bylo o sankci rozhodováno. Součástí tohoto žalobního bodu jsou i poněkud zmatečné odkazy žalobce na ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy žalobce toto ustanovení sice dvakrát cituje, ale pokaždé v jiném znění. Dále žalobce odkazuje na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého lze pachateli uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Dnem, kdy se o přestupku rozhoduje, je den, ke kterému rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce uvádí, že není schopen přezkoumat, zda podle právního předpisu účinného ke dni právní moci rozhodnutí vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno, resp. podle kterého byla uložena pokuta.
63. Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1 500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Podle žalobce nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu - pokutu. Žalobce také uvedl, že není rozhodné, jestli bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí.
64. Žalobce považuje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu za blanketní a tudíž měl být výrok rozhodnutí správního orgánu doplněn o ustanovení, na které blanketní norma odkazuje. Tento argument doplnil o odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, který stanovoval, že není možný postup, aby správní orgány neuvedly do výroku rozhodnutí konkrétní ustanovení, jež žalobce porušil.
65. K výše uvedeným výhradám soud uvádí, že vzhledem k tomu, že byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu, a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je rozhodné ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, které stanoví, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání.
66. Ke kvalitě výrokové části, která se však týká vyslovení viny nikoli udělení sankce, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, ve druhé právní větě uvedl, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ I přes

zásadní význam výrokové části rozhodnutí týkající se vyslovení viny Nejvyšší správní soud připustil a akceptoval jistou míru nepřesnosti, resp. neurčitosti, která ale musí být překonatelná interpretací zbývajících částí rozhodnutí, zejména odůvodnění. Zároveň je zřejmé, že není případně možné akceptovat, pokud by dotčené ustanovení nebylo uvedeno v rozhodnutí vůbec, tedy ani v odůvodnění rozhodnutí.

67. Správní orgán I. stupně uvedl, „[z]a toto jednání se ukládá podle ustanovení § 125f odst. 3 z. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, pokuta ve výši 1500,- Kč. Dále podle § 79 odst. 5 z. č. 500/2004 Sb., správní řád, je stanovena povinnost nahradit náklady právního řízení, tato paušální částka nákladů správního řízení je dle § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb. stanovena ve výši 1.000,- Kč. Obojí je splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto příkazu na účet městského úřadu Kralupy nad Vlt.(...)“ V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je pak dále uvedeno, že „[p]odle ust. §125f odst. 3 zákona o silničním provozu se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, v daném případě tedy podle § 125c odst. 4 písm. f) v rozmezí od 1500,- Kč do 2500,- Kč. Při určení konkrétní výše ukládané pokuty byla dále zohledněna kritéria, uvedená v ust. § 12 zákona o přestupcích, zejména to, že se jedná o frekventované místo, hlavní komunikaci vedenou přes obec, ke spáchání skutku došlo v době zvýšeného provozu v úseku, kde je obytná zástavba a protože překročená rychlost byla ve středu daného rozpětí rychlosti stanovené zákonem.“ Soud připouští, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí absentovalo ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, které obsahuje přesné rozmezí možného uložení pokuty, avšak v odůvodnění rozhodnutí toto ustanovení již specifikováno je, tudíž i přes výše uvedené pochybení nedošlo k nezákonnému vydání rozhodnutí, neboť z odůvodnění rozhodnutí je jasné určitelné, jakých norem bylo při výměře sankce užito.
68. Žalobce dále namítal, že z rozhodnutí není seznatelné, zda byla pokuta uložena v dolní hranici, jejím středu či v maximální možné výši. Z uvedené citace odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je přitom zcela zřejmé, že pokuta byla uložena při samé spodní hranici a zároveň jsou uvedeny důvody, ke kterým správní orgán I. stupně při ukládání pokuty přihlédl. Žalobní bod tak není důvodný.

Nepřihlédnutí k možnému mimořádnému snížení sankce

69. Žalobce namítá, že správní orgán pochybil, když vůbec nezohlednil ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Podle žalobce jsou správní orgány povinny tuto možnost zvažovat *ex offio*, neboť tento institut nevyžaduje návrh účastníka řízení. Zároveň se žalobce domnívá, že splňuje podmínky pro rozhodnutí o mimořádném snížení sankce, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, správní orgán zvolil charakter sankce jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své auto svěřuje k řízení. Dále žalobce uvedl, že správní orgán dospěl k závěru, že již svým působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu, čímž zdůraznil preventivní funkci sankce. Dále žalobce namítal, že byl správní orgán povinen uvést ve výroku rozhodnutí ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky.
70. Soud si v první řadě všiml toho, že v tomto žalobním bodě byl žalobce schopen již v prvostupňovém rozhodnutí vyhledat argumenty pro udělení sankce, ačkoli ještě v předchozím žalobním bodě tvrdil opak. Zároveň ale soud uvádí, že žalobce do žalobního

bodů zahrnul i odůvodnění, které zjevně nepochází z napadených rozhodnutí (jak z napadeného rozhodnutí žalovaného, tak z prvostupňového rozhodnutí), neboť v ani jednom rozhodnutí není konstatováno, že uložením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Uvedené konstatování tak pravděpodobně zástupce žalobce omylem v žalobě ponechal z jiného případu a v této části není žalobní bod důvodný.

71. Soud dále uvádí, že otázkou nepřihlédnutí k možnému mimořádnému snížení sankce se již dříve zabýval Krajský soud v Brně, a to v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 57/2017 – 53, v němž v bodech 67. až 73. konstatoval, že:

67. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná tolíko o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.

68. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.

69. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné 2) a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.

70. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.

71. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.

72. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující.

73. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se o novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu nemá tudíž

správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.

72. Podle zdejšího soudu, který se plně ztotožňuje s výše uvedeným právním výkladem Krajského soudu v Brně, nebyla dána povinnost správního orgánu I. stupně, resp. žalovaného, zabývat se důvody mimořádného snížení sankce ex offio. Zároveň žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil žádný návrh ani neuvedl jediný důvod, pro který by bylo možné tohoto mimořádného institutu využít. Ze správního spisu také není zřejmé, že okolnosti případu nebo osoba žalobce byly něčím mimořádné ve vztahu k možnosti mimořádného snížení pokuty.
73. Ohledně neuvedení ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části napadeného rozhodnutí resp. prvostupňového rozhodnutí soud sice připouští, že toto ustanovení musí být ve výroku správního rozhodnutí uvedeno, avšak pouze v případě, kdy je aplikováno. Srov. ustanovení § 93 odst. 1 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky, které stanoví náležitosti výrokové části rozhodnutí tak, že ve výroku rozhodnutí se kromě náležitostí podle správního řádu uvede druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty. Z uvedené formulace je tak zřejmé, že se dané ustanovení neobjevuje ve výroku rozhodnutí vždy, ale pouze tehdy, pokud je podle něho postupováno, resp. pouze tedy, pokud jsou aplikovány jeho účinky. Žalobní bod tak není s ohledem na výše uvedené důvodný.
74. Zároveň soud znovu upozorňuje na skutečnost, že rozhodováno bylo nikoli podle zákona o odpovědnosti za přestupky, ale podle správního řádu. Současně platí, že v případě aplikace pro žalobce příznivější právní úpravy nemohou být aplikovány právní normy napříč právními předpisy, ale vždy musí být užit právní předpis jako celek. Nelze rozhodovat o spáchaném deliktu podle správního řádu, resp. zákona o silničním provozu, a zároveň aplikovat institut mimořádného snížení pokuty podle zákona o odpovědnosti za přestupky (*pozn. soudu: srov. část rozsudku týkající se prekluze*).

Nestanovení místa přestupku a nevyloučení možného opětovného rozhodnutí o stejném skutku

75. Podle žalobce nevymezil správní orgán ve výroku rozhodnutí místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace „*v katastru obce Nelahozeves – Podhořany silnice Velvarská č. 88/616 směr Uhy*“ nelze podle žalobce seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Žalobce uvedl, že rychlost nebyla s určitostí překračována po celou dobu jízdy a namítal, že silnice Velvarská č. II/616 je dlouhá, prochází různými oblastmi, a to i takovými, ve kterých zcela absentuje zástavba, neboť prochází celou obcí, až za její hranici. Dále nebylo postaveno najisto, ve kterém z úseků ulice byl řidič měřen. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, a ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 28, ve kterých se Nejvyšší správní soud zabýval konkretizací místa spáchání přestupku.
76. Soud v prvé řadě odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, ve kterém konstatoval, že „(...) nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků

bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. (...) V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsáný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“ Žalobce až poprvé v žalobě uvedl, že ulice Velvarská prochází různými oblastmi, a to i takovými, ve kterých zcela absentuje zástavba, neboť prochází celou obcí, až za její hranici. Podle žalobce tak není postaveno na jisto, ve kterém úseku došlo k měření a není tak ani možné činit závěr o spáchání přestupku. Soud k tomuto uvádí, že z webových stránek města Kralupy nad Vltavou (www.mestokralupy.cz) zjistil, že v záložce označené „Městská policie“, je odkaz na informace „Měření rychlosti“. Po rozkliknutí této záložky se zobrazí informace o podmínkách pro měření rychlosti obecní policií, a zároveň je k těmto informacím připojen PDF soubor nazvaný „Měření rychlosti pomocí radarů.pdf“ o velikosti 46,23 kB, ve kterém je uvedeno, že „Úseky pro měření rychlosti obecní policii stanovuje Policie České republiky. V Kralupech nad Vltavou bylo povoleno měření v celém katastru území města v rámci intravilánu, vč. silnice č. II/101 s časovým úsekem bez omezení. (...) Městská policie Kralupy nad Vltavou používá radarové měřiče rychlosti: stacionární, mobilní. Stacionární radarové měřiče rychlosti jsou instalovány především v krizových místech na hlavních průtazích města. Výhodou stacionárních radarů a dokumentování překročení nejvyšší dovolené rychlosti je, že pracují 24 hodin denně, bez jakékoliv potřeby obsluhy. Stacionární měřiče rychlosti jsou umístěny v lokalitách: ul. Přemyslova, Kralupy nad Vltavou, mezi č. p. 33 a 69, ul. Hybešova, Kralupy nad Vltavou, mezi č. p. 1 a 38 a ul. Velvarská, Hledsebe II. díl, Podhořany, Nelahozeves, mezi č. p. 7 a 21. Z uvedeného veřejně dostupného materiálu na webových stránkách města Kralupy nad Vltavou je zjištělné a ověřitelné, že stacionární radary jsou nainstalovány v Nelahozevsi - Podhořany, v ulici Velvarská, u domů č. p. 7 a č. p. 21. Žalobce nepředložil jediný důkaz, který by svědčil o tom, že se měřený úsek nachází i mimo obce, případně v takové lokalitě obce, ve které je povolen jiný rychlostní limit než 50 km/h. Zároveň bylo v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že ke spáchání skutku došlo v úseku, kde je obytná zástavba. A soud si ještě i nad rámec tohoto konstatování po vyhledání uvedených bodů (č. p. 7 a č. p. 21 Velvarská, Nelahozeves) na veřejně dostupných mapách <https://www.google.cz/maps> ověřil, že se uvedené body skutečně nacházejí uvnitř obce a nikoli na její hranici, či snad mimo obec. Není tak důvodný argument, ve kterém žalobce uvádí, že nebylo prokázáno, jestli nebyl řidič měřen i v místech, ve kterých není zástavba.

77. Soud odkazuje také na ustanovení § 18 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, podle kterých platí, že „[v] obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1. Pro účely tohoto zákona je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.“ Žalobce nikterak neprokázal, že by vozidlo vjelo do dané obce takovou ulicí, která nebyla označena příslušnou dopravní značkou, řidič vozidla byl tudíž povinen řídit se rychlostním limitem 50 km/h., který obecně na základě ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, platí. Zároveň je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že se jednalo o obytnou zástavbu a žalobce opět nepředložil jediný důkaz, kterým by toto tvrzení úspěšně zpochybnil.
78. Dále soud uvádí, že správní orgány neprovádějí ani neodůvodňují okolnosti, které vyplývají ze zákona. Pakliže zákon stanoví, že je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami, není povinen do spisu zakládat důkazy o existenci těchto značek a o zastavěnosti území, ale naopak

žalobce je povinen předložit takové důkazy, kterými chce prokázat tvrzení, že se řidič vozidla pohyboval v území neoznačeném těmito značkami, či v území nezastavěném. Žalobce však nic z tvrzeného nedoložil. Vzhledem k tomu, že úsekové měření probíhalo v obci, o čemž svědčí nejen uveřejněná informace o provádění úsekového měření, ale také například informace uvedená v oznámení o přestupku, a dále se jednalo o zastavěnou oblast, a vzhledem k tomu, že obec musí být ze zákona označena příslušnými dopravními značkami a každý řidič je povinen jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a žalobce nedoložil, že by v daném místě byly stanoveny jiné než ze zákona vyplývající okolnosti, není žalobní bod důvodný.

79. Zároveň nejsou důvodné ani odkazy žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, šlo o skutkově jiný případ, a to nedovolené stání, kde je z podstaty skutku zřejmé, že k nedovolenému stání dochází v mnohem přesněji specifikovaném místě. V rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 28, se pak sice jednalo o situaci překročení maximální dovolené rychlosti v obci, ovšem správní orgán sám uvedl, že šlo o nezastavěnou oblast a dále až ve vyjádření k žalobě, nikoli již v podkladech pro vydání rozhodnutí anebo v rozhodnutí samém, uvedl, že měření bylo realizováno jediným stacionárním radarem v obci.
80. K námitce, že řidič, který řídil žalobcovo vozidlo, nepřekračoval nejvyšší dovolenou rychlost celou dobu, soud uvádí, že námitka není důvodná, protože podstatou úsekového měření je, že první radar zachytí vjezd automobilu do měřeného úseku a druhý radar následně zachytí výjezd tohoto automobilu z měřeného úseku. Na základě jednoduchého matematického výpočtu pak dojde ke stanovení průměrné rychlosti, jíž se automobil v měřeném úseku pohyboval. Uvedený výsledek a rychlost uvedená ve výroku rozhodnutí není stanovením rychlosti, kterou se měl řidič pohybovat v celém měřeném úseku, ale je stanovením průměrné rychlosti, jíž se v měřeném úseku pohyboval. Je přitom pravděpodobné, že v průběhu měření mohla rychlost automobilu kolísat a mohla se tak pohybovat i nad limitem stanovené průměrné rychlosti i pod limitem maximálně dovolené rychlosti pro uvedený úsek [srov. komentář k ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v právním informačním systému ASPI od JUDr. Pavla Buška a JUDr. Jana Kněžínka Ph. D. „*Měření rychlosti vozidel bývá v praxi realizováno dvojím způsobem, a to jako měření rychlosti okamžité, a jako (úsekové) měření rychlosti průměrné. V druhém případě se vychází z logiky, že jeho-li vozidlo určitou průměrnou rychlostí, jeho okamžitá rychlost buď odpovídala této průměrné rychlosti, nebo s velmi vysokou pravděpodobností, či téměř s jistotou mohla být v určitém okamžiku uvnitř měřeného úseku ještě vyšší, než je naměřený průměr.*“]. Není tak vůbec rozhodné, jestli řidič vozidla překračoval nejvyšší povolenou rychlost v měřeném úseku konstantní rychlostí, anebo jestli byla tato jeho rychlost kolísavá, avšak v průměru byla vyšší než nejvyšší povolená rychlost. Žalobní bod není důvodný.

Neprokázaní nejvyšší povolení rychlosti

81. Žalobce namítal, že nebylo prokázáno, že v místě, ve kterém probíhalo měření rychlosti, byla stanovena maximální dovolená rychlost 50 km/h. Podle žalobce může nejvyšší dovolená rychlost vyplývat z dopravní značky (B20a) nebo z právního předpisu (v případě jízdy obcí). Správní orgán konstatoval, že žalobce jel „v katastru obce Nelahozeves – Podhořany“, což ovšem označuje území širší, než území obce ve smyslu silničního zákona. Podle žalobce tak nelze učinit závěr, že byla nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku 50 km/h.
82. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, „[d]ne 20. 11. 2014 v 12:57:55 hod. v katastru obce Nelahozeves – Podhořany silnice Velvarská č. II/616 směr Uhý, tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod., zdokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy vozidlo, RZ X jedoucí rychlostí 65 km/hod., dosud neznámý řidič tak v obci překročil rychlost o 12 km/hod. (po odečtu tolerance měřicího zařízení – 3 km/hod.) a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod. 4) zákona č. 361/2000 Sb. (...)“. Obdobnou formulací („Dne 7. 6. 2014 v 18:19 hodin v Židlochovicích, na ul. Nádražní blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: X provozovaného O. K., [], překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., jel rychlostí 81 km/hod. resp. 78 km/hod.“) se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 1 As 31/2017 – 33, a uvedl, že „[z] takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/hod.), že delikt byl spáchán v obci (v Židlochovicích) a v jakém místě (ul. Nádražní). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práv na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady ne bis in idem. Ze všech okolností obsažených ve výroku (místo, čas, datum, osoba, platná regulace rychlosti) bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným stěžovatelem.“ Vzhledem k tomu, že obdobná formulace stanovení maximální povolené rychlosti byla shledána Nejvyšším správním soudem jako dostatečná, nemá zdejší soud důvod odklonit se od uvedené rozhodovací praxe. Správní orgán I. stupně sice nejprve uvedl širší vymezení území, když použil pojem „v katastru obce“, ovšem následně toto území blíže specifikoval, když uvedl, že šlo o místo, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod, jelikož šlo o obec a řidič se pohyboval po ulici Velvarská ve směru Uhý. Uvedené místo spáchání přestupku tak bylo stanoveno dostatečně určitě. Chtěl-li žalobce zpochybnit to, že (ne)bylo měřeno v obci, případně že v místě byl jiný limit než 50 km/hod., měl tak učinit relevantním věcným způsobem a zejména měl předložit konkrétní důkaz zpochybňující stanovenou rychlost v měřeném úseku.

Absence uvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno (obecný odkaz na § 10 odst. 3)

83. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce má za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je normou s tzv. blanketní dispozicí, a proto musí být ve výroku obsažena i norma, na kterou je takto odkazováno. Tyto závěry žalobce dovozoval z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60A 10/2014 – 33. Žalobce namítá, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní

právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce poškozen.

84. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje následující výrok: „(...) je vinen ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, evidovaném v centrálním registru vozidel, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 20. 11. 2014 v 12:57:55 hod. při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 20. 11. 2014 v 12:57:55 hod. v katastru obce Nelahozeves – Podhořany silnice Velvarská č. II/616 směr Uhý tedy na místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod., zdokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy vozidlo, RZ X jedoucí rychlostí 65 km/hod. Dosud neznámý řidič tak v obci překročil rychlost o 12 km/hod. (po odečtu tolerance měřícího zařízení – 3 km/hod.) a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1) písm. f) bod. 4) zákona č. 361/2000 Sb. a správní orgán nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“ Z uvedené citace výroku tak je zřejmé, že obsahuje nejen odkaz na ustanovení § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ale též obsahuje i odkaz na přestupek, kterého se měl neznámý řidič dopustit, a to konkrétně jednání podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgán I. stupně dostatečně specifikoval, jaká pravidla provozu na pozemních komunikacích nebyla dodržena.

Prekluze

85. Podle žalobce již došlo k prekluzi spáchaného deliktu z důvodu, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 25. 5. 2015, žalovaný pak dne 20. 11. 2017 (pozn. soudu: správně je datum 8. 11. 2017), tj. déle než dva roky ode dne rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S ohledem na to, že zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, došlo podle žalobce ke zrušení ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, kterým byly stanoveny prekluzivní doby. Žalobce se pak dovolává uplatnění promlčení doby přestupku na základě ustanovení § 29 písm. a), § 30 písm. a), § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, z nichž mělo vyplývat, že je přestupek promlčen po jednom roce ode dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Důvodem, pro který je podle žalobce nutné tuto právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky aplikovat je, že je pro žalobce výhodnější.
86. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
87. Žalobce se opakovaně dovolává výše uvedeného ustanovení, avšak pouze s odkazem na poslední větu citovaného článku. Je však třeba zdůraznit, že neplatí pravidlo, že se použije všech pozdějších zákonů, které jsou pro pachatele činu příznivější, ale pouze takových, které zakotvují trestnost určitého jednání (anebo nově trestnost tohoto jednání vůbec neupravují) a případně ho sankcionují určitým (v případě aplikace nové úpravy zpravidla nižším) trestem. Je proto třeba zkoumat, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle starého práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, sb. NSS č. 461/2005).

88. K otázce odpovědnosti se vyjádřil i Ústavní soud a to ve čtvrtém výroku v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93 tak, že „[o]tázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec a tím spíše otázka promlčení nepatří v České republice do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního pořádku resp. ústavního pořádku České republiky. Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat, a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení, po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný, stíhán, nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny.“
89. Odpovědnost pachatele správního deliktu/přestupku znamená jeho povinnost snést nepříznivé následky stanovené právními normami za to, že porušil svou právní povinnost tím, že se dopustil jednání naplňující některou ze skutkových podstat správního deliktu nebo přestupku. Mezi znaky skutkové podstaty patří objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka a definovaná protiprávnost (trestnost) tohoto jednání. Protiprávnost (trestnost) jednání nastává automaticky tím, že je uvedené jednání zařazeno v zákoně v konkrétní kategorii, srov. např. ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky: „*přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“ „Netrestnost“ je pak případně spojena s projevem zvláštních okolností jednání, například s nedostatkem věku pachatele, krajní nouzí či nutnou obranou. V takovém případě se nejedná o trestné jednání, byť formálně naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu nebo přestupku, protože je dána závažná okolnost, a to od samého počátku jednání případného pachatele, která převažuje nad zájmem společnosti toto, za jiných okolností postižitelné jednání, trestat.
90. Kategorie trestnosti, jak ji uvádí čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod tak dopadá pouze na posouzení konkrétního jednání pachatele v daném okamžiku a nikoli na okolnosti nastupující po uplynutí let (zánik odpovědnosti prekluzí). Trestnost podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod posuzuje, jestli jednání pachatele bylo podle dosavadní úpravy trestné a jestli je trestné i v případě, dopustil-li by se ho pachatel v době účinnosti nového zákona. Taktéž jsou tomuto hodnocení podrobeny okolnosti vylučující protiprávnost daného jednání (věk, krajní nouze, nutná obrana), a to podle zákona účinného v době jednání pachatele a opět i podle právní úpravy nové, která by se aplikovala na jednání uskutečněné v době její účinnosti. Trestnost je jedna z podmínek odpovědnosti pachatele za spáchané jednání.
91. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, které je promítnutím principů čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod do postižitelnosti pachatele za protiprávní jednání, však není jeho doslovným obrazem. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a ostatně i § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že „celá odpovědnost za přestupek“ nikoli jen trestnost se posuzuje podle zákona účinného v době spáchaní přestupku, vyjma případů, kdy je pozdější úprava pro pachatele příznivější. V tomto ohledu by se pak podle nového zákona mohla na zánik odpovědnosti za přestupek prekluzí uplatnit úprava novější, výhodnější pro pachatele, neboť prekluze má za následek zánik odpovědnosti (postižitelnosti za uvedené jednání v konkrétním místě a čase), ovšem nemá za následek zánik trestnosti (jakožto obecné kategorie vyjadřující škodlivost spáchaného jednání). Tato novější a pro pachatele výhodnější úprava by se tak neuplatnila na základě čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, ale na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, případně § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

92. Zároveň je ale třeba uvést, že přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky je speciálním ustanovením k ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (nikoli speciálním ustanovením k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který se na prekluzi vůbec neuplatní) a zákonodárce vyjádřil vůli ponechat v případě zániku odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzi účinnou na konkrétní jednání tu právní úpravu, která stanovuje prekluzivní lhůtu delší. Toto přechodné ustanovení není v kolizi s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, protože neupravuje časovou působnost posouzení trestnosti spáchaného jednání odlišně od tohoto článku, ale modifikuje zánik odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí.
93. Žalobní bod tak není důvodný, protože na základě přechodného ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se na stanovení zániku odpovědnosti za správní delikt prekluzí užije úprava stanovená v zákoně o silničním provozu a nikoli lhůta podle zákona o odpovědnosti za přestupky, a podle zákona o silničním provozu k prekluzi správního deliktu nedošlo (*pozn. soudu: srov. ustanovení § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu*).

Absence slovního popisu protiprávního jednání

94. Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání a nelze z tohoto výroku seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Podle žalobce obsahuje výrok rozhodnutí toliko informaci, že žalobce nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 65 km/h. Podle žalobce musí být konstatována skutková podstata přestupku, jejíž znaky jednání, které je žalobci přičítáno, naplňuje. Podle žalobce tak napadené rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.
95. Žalobci je třeba přisvědčit v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není slovně uvedena skutková podstata správního deliktu (přestupku), resp. jednání naplňující znaky správního deliktu (přestupku), které je žalobci přičítáno. Ovšem výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje podrobný popis skutku tak, že „dne 20. 11. 2014 v 12:27:55 hod. v katastru obce Nelahozeves – Podhořany silnice Velvarská č. II/616 směr Uhý tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod., zdokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy vozidlo, RZ X jedoucí rychlostí 65 km/hod. Dosud neznámý řidič tak v obci překročil rychlost o 12 km/hod. (po odečtu tolerance měřicího zařízení – 3 km/hod.) a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1) písm. f) bod. 4) zákona č. 361/2000 Sb. a správní orgán nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“
96. Výrok rozhodnutí obsahuje zcela konkrétní odkaz na skutkovou podstatu přestupku uvedenou v § 125c odst. 1) písm. f) bod. 4) zákona o silničním provozu. Tato skutková podstata zahrnuje jednání fyzické osoby, která se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.
97. Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2).

98. Z výše citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že výrok rozhodnutí musí obsahovat právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalobce se domnívá, že kromě obecného odkazu musí být ve výroku dané ustanovení přímo i citováno. Soud má však za to, že povinnost uvádět přesné znění ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, přímo ve výroku rozhodnutí pro správní orgány ze zákona nevyplývá.
99. Zákon stanoví, že správní orgány mají povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, pak doplnil, že *„správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“* Z odůvodnění usnesení je pak zřejmé, že uvedením právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, se míní uvedení paragrafového odkazu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž výše formulované pravidlo aplikoval na výrok Magistrátu města Jihlavy ze dne 22. 4. 2014, ve kterém *„[stěžovatel] jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Škoda dne 29. 11. 2013 ve 13:41 hod. na pozemní komunikaci – Masarykovo náměstí u domu čp. 16 v obci Jihlava v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Tím porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a spáchal správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se ukládá: pokuta ve výši 2 000 Kč, slovy dva tisíce korun českých.“* Dále v odůvodnění pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Správní rozhodnutí však vůbec nezmiňuje (ani ve výrokové části, ani v odůvodnění) § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí zastavit a stát na přechodu pro chodce.“* S přihlédnutím k tomu, že Nejvyšší správní soud ve svém usnesení citoval pouze paragrafové odkazy na konkrétní zákon a zároveň nikde z odůvodnění usnesení není zřejmé, že by tento paragrafový odkaz musel být doplněn i přesnou citací, lze mít za to, že je plně v souladu se zákonem a interpretací Nejvyššího správního soudu, pokud správní orgán uvede ve výroku rozhodnutí paragrafový odkaz na právní ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, aniž by přímo toto ustanovení i slovně citoval.
100. Správní orgán I. stupně uvedl všechna právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, již přímo ve výroku rozhodnutí, v němž odkázal nejprve na delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který spočívá v tom, že nezajistil jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, aby při užití uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když došlo k porušení ustanovení § 125c odst. 1) písm. f) bod. 4) zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí tak obsahuje odkaz na všechna právní ustanovení, která ve svém souhrnu dávají dohromady normu, jež byla porušena. Žalobní bod není důvodný.

Zmatečnost skutkové věty

101. Žalobce má za to, že ze skutkové věty není zcela zřejmé, jakou rychlostí žalobcovo vozidlo v inkriminovanou dobu jelo, neboť uvedené rychlosti 65 km/h neodpovídá součet překročení rychlosti o 12 km/hod. a určení maximální dovolené rychlosti 50 km/h.
102. K tomuto žalobnímu bodu soud stručně poznamenává, že ve výrokové části je uvedeno, že „dne 20. 11. 2014 v 12:27:55 hod. v katastru obce Nelahozeves – Podbořany silnice Velvarská č. II/616 směr Uhý tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/hod., zdokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy vozidlo, RZ X jedoucí rychlostí 65 km/hod. Dosud neznámý řidič tak v obci překročil rychlost o 12 km/hod. (po odečtu tolerance měřicího zařízení -3 km/hod.), údaj o překročení rychlosti o 12 km/h je doplněn o informaci, že byla započtena tolerance měřicího zařízení -3 km/h, čímž se pohlíželo na vozidlo jedoucí stanoveným úsekem, jak kdyby projíždělo rychlostí 62 km/h. Maximální stanovená rychlost 50 km/h v součtu s určením překročení rychlosti o 12 km/hod a součtem odchylky měření 3 km/h dává celkový součet 65 km/h, což je rychlost, která byla naměřena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Žalobní bod tak není důvodný.

Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

103. Žalobce dále namítal, že řidič vozidla nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel. Dle žalobce měl být tento úsek označen dopravní značkou IP31a měření rychlosti a IP31B konec měření rychlosti ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích.
104. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Uvedená verze zákona je účinná od 1. 8. 2011, tedy již řadu let před spácháním protiprávního jednání řidiče, ke kterému mělo dojít dne 20. 11. 2014, za něž nesl žalobce objektivní odpovědnost podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu.
105. Soud připouští, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, kdy mělo dva odstavce, přičemž odstavce druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým byl změněn zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. V této souvislosti soud odkazuje také na výroky poslance Stanislava Humla, který uvedenou změnu navrhoval a v rámci obecné rozpravy při projednávání zákona dne 14. 12. 2010 odůvodňoval tak (dostupné na www.psp.cz), že používání značek k označení měřených úseků vede k nedisciplinovanosti řidičů, kteří přizpůsobí rychlost vozidla pouze v takto označeném úseku, avšak následně po oznámení konce měření rychlosti zase přidají plyn. Uvedené opatření tedy nevedlo všeobecně ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

106. Záměrem zákonodárce bylo zrušit povinnost obecní policie označit úseky, ve kterých probíhá měření rychlosti, a z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, účinném v době spáchání jednání, které naplňovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích, tato povinnost ostatně nevyplývá ani z jiného právního předpisu, což je logické zejména s ohledem na skutečnost, že značení úseků, kde probíhá měření rychlosti, se neosvědčilo jako prostředek ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Uvedené měření rychlosti tak probíhalo v souladu se zákonem.
107. V této souvislosti žalobce ještě namítal nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajících rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť se dle žalobce jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobce omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
108. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci celého správního řízení nerozporoval použití fotografií jako důkazů ve správním řízení, musel se nyní až soud vypořádat s námitkou o nezákonném použití těchto fotografií z kamerového systému.
109. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle tohoto ustanovení tak musí být pro provedení důkazů splněny dvě podmínky, jejich vhodnost a zákonnost. Ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 – 24, Sb. NSS č. 2938/2014, připustil, že mohou nastat i okolnosti, kdy sice nebyl konkrétní důkaz pořízen v souladu se zákonem, avšak jeho použití ve správním řízení není vyloučeno. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal nezákonnost použitého důkazu, soud nijak nehodnotil podmínku vhodnosti tohoto důkazu, neboť tu lze mít z povahy důkazu a skutkové podstaty případu za splněnou.
110. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.
111. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
112. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle soudu však lze považovat za dostatečné a vhodné uveřejnění informace na internetových stránkách. Soud zjistil z webových stránek města Kralupy nad Vltavou (www.mestokralupy.cz), že je tam záložka označená „Městská policie“, která obsahuje odkaz na „Měření rychlosti“. Po rozkliknutí této záložky se zobrazí informace o podmínkách pro měření rychlosti obecní policií, a zároveň je k článku připojen PDF

soubor nazvaný „Měření rychlosti pomocí radarů.pdf“ o velikosti 46,23 kB, ve kterém je uvedeno, že „Úseky pro měření rychlosti obecní policii stanovuje Policie České republiky. V Kralupech nad Vltavou bylo povoleno měření v celém katastru území města v rámci intravilánu, vč. silnice č. II/101 s časovým úsekem bez omezení. (...) Městská policie Kralupy nad Vltavou používá radarové měřiče rychlosti: stacionární a mobilní. Stacionární radarové měřiče rychlosti jsou instalovány především v krizových místech na hlavních průtazích města. Výhodou stacionárních radarů a dokumentování překročení nejvyšší dovolené rychlosti je, že pracují 24 hodin denně, bez jakékoliv potřeby obsluhy. Stacionární měřiče rychlosti jsou umístěny v lokalitách: ul. Přemyslova, Kralupy nad Vltavou, mezi č. p. 33 a 69, ul. Hybešova, Kralupy nad Vltavou, mezi č. p. 1 a 38 a ul. Velvarská, Hleďsebe II. díl, Podhořany, Nelahozeves, mezi č. p. 7 a 21.

113. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v ul. Velvarská, Hleďsebe II. díl, Podhořany, Nelahozeves.
114. Na základě výše uvedených podmínek pro měření rychlosti obecní policií prostřednictvím stacionárního radarového měřiče tak soud uzavírá, že proběhlo v souladu se zákonem.
115. Zároveň se žalobce v tomto žalobním bodu domáhal i konstatování nezákonnosti použití fotografií z kamer umístěných v obci z důvodu jejich zásahu do soukromého života obyvatel.
116. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb., platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
117. Použitelností důkazů zajišťovaných veřejnou mocí se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, Sb. NSS č. 2344/2011. Zdejší soud odkazuje zejména na odstavec [29] a [30], podle kterých „co se týče pořizování a využití audiovizuálních záznamů, ESLP rozlišil na jedné straně situaci, kdy je monitorováno veřejné prostranství z bezpečnostních důvodů a tuto scénu sleduje pracovník bezpečnostní služby v televizi s uzavřeným okruhem. Takováto situace je v podstatě obdobná tomu, kdy při průchodu veřejným prostranstvím může být člověk viděn ostatními lidmi, kteří jsou přítomni. Běžný provoz bezpečnostních kamer sám o sobě, ať už na ulici nebo ve veřejných prostorách, jako jsou obchodní centra nebo policejní stanice, neaktivuje užití čl. 8 Úmluvy, neboť slouží legitimnímu cíli a předvídatelnému účelu [Perry proti Spojenému království (stížnost č. 63737/00), ze dne 17. 7. 2003, § 36; srov. však též Peck proti Spojenému království (stížnost č. 4467/98), ze dne 28. 1. 2003]. Důležitým pro posouzení, zda je určitá skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je posouzení, nakolik je daná aktivita veřejná, resp. veřejnosti přístupná [srov. Buston, R. Private Life and the English Judges, 29 Oxford Journal of Legal Studies 413 (2009), na s. 419 - 421]. Na straně druhé ovšem stojí situace, kdy by toto monitorování bylo systematické nebo by z něj byl pořízen trvalý záznam, event. je snímání kamerou zaměřeno na pořízení cílených a jasných záběrů jednotlivce.“
118. Podle soudu není pochyb o tom, že je-li snímán veřejný prostor (zde prostor ulice), jde o situaci nastíněnou v úvodu citace, tedy o případ, kdy jednotlivec může být při svém

jednání spatřen kýmkoli z veřejnosti. Zároveň je dán i zásadní účel pro pořizování záznamů těmito kamerami. Tímto účelem je zvýšení bezpečnosti provozu, resp. postižení protiprávního jednání spočívajícího v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Ostatně účel měření byl uveden i v informacích o měření rychlosti na webových stránkách města Kralupy nad Vltavou, kde se podrobně uvádělo, že *„Prvotním záměrem strážníků, kteří měření rychlosti provádí, je pak především zvýšit pocit bezpečí občanů, eliminovat neohleduplné řidiče, kteří svou rychlou jízdou ohrožují chodce a ostatní účastníky silničního provozu a celkově zvýšit bezpečnost silničního provozu.“*

119. Zároveň soud uvádí, že záběry, které jsou následně užity ve správním řízení, se týkají výhradě přestupkového jednání, resp. zachycují řidiče automobilu a nikoli i další osoby. Tyto záběry mají napomoci objasnění přestupku. Ve správním řízení o přestupku tak nejsou užívány záznamy všech osob zachycených na kamerovém systému, tedy i těch, které pouze vjely, či pouze vyjely do měřeného úseku, ale je použit pouze záznam, ze kterého je patrné, že daná osoba vjela do měřeného úseku, pohybovala se v něm nedovolenou rychlostí, a následně měřený úsek také opustila (bez čehož by samozřejmě ani nemohla být jinak změřena rychlost vozidla).
120. Uvedený žalobní bod tak není důvodný, protože záznamy pořizované kamerami jsou jednak pořizovány na základě zákonného ustanovení (v souladu se zákonem), jejich účelem je obecněji řečeno zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, což je legitimní důvod pro zaznamenávání jednání fyzických osob a dále je ve správním řízení užíván vždy jednotlivý záznam zachycující konkrétní jednání naplňující definiční znaky konkrétní skutkové podstaty a nikoli soubor záznamů, který by obsahoval i záběry třetích osob, jak naznačoval žalobce.

Protiústavnost

121. V posledním žalobním bodě žalobce namítal protiústavnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
122. Jelikož se Ústavní soud s touto problematikou již vyrovnal, odkazuje zdejší soud na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém Ústavní soud neshledal nesoulad napadeného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy. Ústavní soud mj. uvedl, že *„odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacení pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinností neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“*

123. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud již podrobil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další argumenty, které by bylo potřeba zohlednit, a zdejší soud se plně ztotožnil se závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

124. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
125. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně